

Pro Conventu Bolog. S. Fr. Minorum Traxiscaroru

Omniū Angeli Do

litiani operū (quæ quidem extare nouimus) Tomus prior. in quo sunt.

Epistolarū libri. XII. cum quibusdam additiis, quæ sequenti indicabuntur tabella.

Charmides Platonis a Politiano latinitate donatus, opus imperfectum. Folio. XCVI.

Miscellaneorum Centuria Prima. Folio. XCVIII.

Accessit omnium quæ in toto ope græca sunt, accuratissima Iacobi Tusani interpretatio.

Epistolarum & Miscellaneorum explanationes, cum earum indice.

Letera eiusdē opera z

opuscula i posteriore indicabunt Tomo seu ptecula.

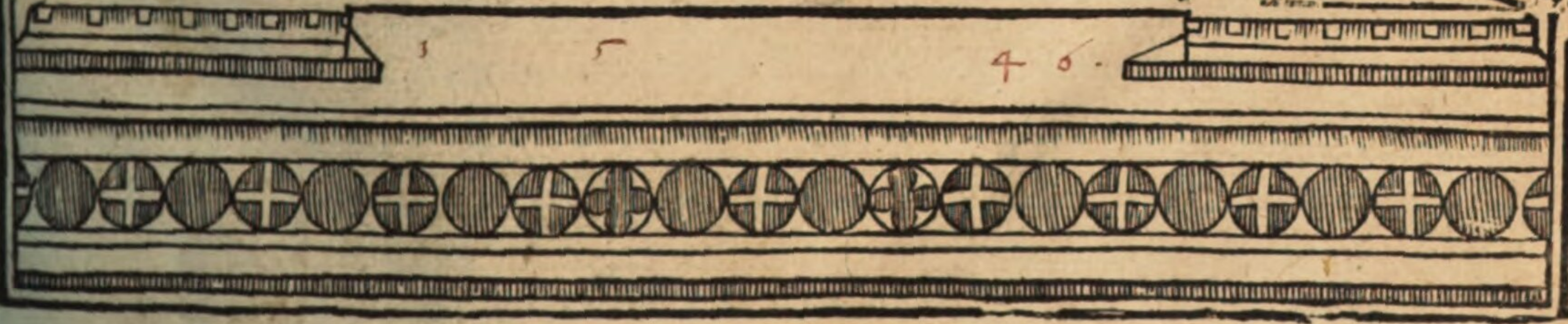
Sum Iuannis Faxij Velt. 1546

Venūdātur in edibus

Ascensianis *Cum gratia & Priuilegio.*

(1519)

Wb 168 / 1539

Q² positum nomen Agamemnonis in M. Tullii Diuinationibus: pro Vlyssis est: tum in transcursu locus in epistolis ad Atticum: non inelegans, super miniatula cara, correctus & enarratus. Cap. LIII. Ciceronis erratula.

Vilius Gellius in noctibus illis suis: maxime candidis: errorē notat Ciceronis manifestissimū: nō magnæ rei: neq; errasse eū mirat: sed errorē non esse postea: vel ab ipso animaduersum: v^l a Tirone suo. Nā cū Homeri versus Cicero quospiā vertat in latinū: dicere illos Aiace scribit apud eū p^{er}terā: cū reuera dicant ab Hectore. Facit hæc. A. Gellii libertas: vt ne ipse quidē verear referre in his libris paululū quiddā cōpar huic eiusdē Ciceronis: peneq; illi superiori germanū: & geminū, nisi forte (qđ auidius crediderim tanto interuallo) mēdū fuerit exemplariū. Q²uis etiā in antiquissimo quoq; libro nō dispariliter scriptū inueniamus: nec sane lubricus ex literarum vicinitate sit in alterutrū nomē lapsus. Verba sunt Ciceronis in libro diuinationū secūdo. Nam illud mirarer si crederē, qđ apud Homerū Calchantē dixisti ex passerū numero belli Troiani annos auguratū: de cuius coniectura: sic apud Homerū: vt nos ociosi vertimus, loquitur Agamemnon.

Ferte viri: & duros animo tolerate labores,
Auguris vt nostri Calchantis fata queamus
Scire: ratos ne habeant: an veros pectoris orsus.

Ac deinceps versus quoq; ceteros Homericos: a se cōuersos exponit. Qđ igitur hæc Agamēnonē loqui apud Homerū Cicero tradit: si modo ita scriptū Cicero reliquit: hoc neutiq; verū pbat: cum apud Homerū ipm i secūda Iliados Rhapsodia: nō Agamemno: sed Vlysses istius sentētiæ versus pronūciat. Neq; est qđ quisq; aut stomachet: hæc apud Ciceronē quoq; deprehēdi: aut miret: cū appareat ex ipsius eplis: nōnunq; huiuscemodi errata memorię fuisse in Ciceronis libris: vel ab Attico vel a Bruto aīaduersa: atq; curata. Sicut illud in oratione Ligariana de. L. Cursidio: qđ erratū fatet esse suū: Sed (vt aiūt) ἰνγε μνημονικὸν ἀμάρτημα. Sicuti qđ i oratore arbitror: Eupolin p Aristophane Cicero posuerat. Dein Atticus Aristophanē pro Eupolide reposuit. Itaq; etiā vereri se Cicero dicit aliquādo: ne suæ syntaxis miniatia illius cæcula pluribus locis notandę sint. Q² autē incidit: vt de miniatia cæcula meminērimus: corrigendus obiter: & interpretandus nobis hic in eplā ad Atticū libro penultimo locus est: in quo ita scriptum p^{er}perā inuenitur. His literis scriptis: me ad syntaxis dedi: quę quidē vereor: ne nimia tua plurib⁹ locis notandæ sint: ita sum meteoros: & magnis cogitationibus impeditus. Ego legendū puto: ne miniatula cara tua pluribus locis notandę sint: vt sit intellectus: ad libros componēdos: id em græce syntaxis, Ciceronē se dedisse. Sed vereri tamē ne miniatula cara ipsius ad quē scribit Attici: quo sæpe vteret emendatore: pluribus locis notandę sint: quā meteoros: hoc est suspensus animi foret Cicero: & magnis cogitationibus (vt ait) impeditus. Consueuerat opinor Atticus: siquī parum absolute locus a Cicerone tractaret: ei loco rubellas cæras affigere: qđ nūc quoq; solemus. In codice autē: quē fuisse aiūt Francisci Petrarchæ primit⁹: certe Collucci Saltiati dein fuit: & post hūc Leonardī Aretini: mox & Donati Acciaiolī: virorū suæ cuiusq; ætatis eruditissimorū: sic adhuc extat: ne miniatia ceruīa tua. Q² si penultima dictionis penultima literā paululum a summo pduxeris: hoc est de i litera l. feceris: omne proculdubio mendū sustuleris. Sed & peruulgatis codicibus sic in extremo rursūm volumine epistolarum adhuc earūdem legitur: Cæculas enim tuas miniatulas illas extimescebam: vt iam omnis hoc testimonio superior ambiguitas aboleatur.

ASCEN.

Ceratinæ q² sint: lego q² sint: & scribo sine diphthōgo: non em a cæra sed a ceras deducitur. posset tamē legi: ceratine quid sit.

Ceratinæ quæ sint apud Quintilianum. Cap. LIII.

Eratinæ quæ sint apud Quintilianum libro primo: non temere qui tibi explicet inuenias. Qui autem græca voluerint latināq; commentaria: plane intellegent ratiocinationis inexplicabilis esse eam speciem: quæ nescio quas anlas atq; vncos arte dialecticæ perplexitatis inferret: Sic arbitror appellatam a materia ipsa quā vterentur verborum: sicuti est apud Senecam libro epistolarum quinto ad Lucilium. Sederem inquit ociosus: & eiusmodi quæstiunculas ponens: Quod non perdidisti habes: Cornua non perdidisti: cornua ergo habes: aliāq; ad exemplum huius acuta delirationis concinnata. Sed de hoc itē in Atticis noctibus inuenias. Cerata autē græce dici Cornua quis nesciat? Meminit huius etiam Lucian⁹ in philosophorum Symposio: sicuti de Sorite atq; Therizōte. Sed & i dialogo itē mortuorū Castor & Pollucis: ita ferme ingēs. Et cornua

Ciceronis erratula.

.i. memorię p^{er}terā seu v^l tium. Miniatia cæcula.

Syntaxis

Meteoros

Quinti. lo. Ceratinæ.

Cerata.

Ceratine. inter se producunt: & Crocodilos faciunt: & eiusmodi perplexa docent interrogare: vt ex cornibus scilicet: hanc quam diximus Ceratinen ratiocinationem: nec ratiocinationem verius q̄ tendiculum accipias. Quinetiam in dialogo altero: cui vel somnium: vel Gallus est nomē. Et docens inquit duabus negationibus: vnā confici asseuerationē, Noctemq; non esse: si dies sit. Interdū etiā cornua mihi esse dicebat: aliq; id genus. Huiuscemodi autē dialecticis in percunctādo quæstiunculis: quales frequenter ingeniorū acumen excogitat: etiam Milesius Ebulides plurimū vsus: sicut a Laertio Diogene in Euclidæ Megarensis vita ponunt: vt latine conemur interpretari: Mentiens: fallens: electra conuelata: acrualis: & ceratine: vel cornea: & itē calua. Ex quo in hanc sententiā est apud Comicū nescio quem: vt idē prodit Laertius. Contumeliosius autē Ebulides Ceratinas interrogās, & mendacibus: gloriosisq; sermonibus oratores versans: abiit Demosthenis habens volubilitatem. Quem etiā locū Suīda citauit. Sed & Zenon ille Cytieus inter cauilla cætera dialecticorum, Ceratinas itē & vtidas numerabat. Sicuti idem in libro septimo de vitis philosophorū prodidit Laertius. Quin hoc ipsum postremo nobis insinuat Martianus Capella libro quarto cū inquit. Perdita nequa vnq; cornua fronte ferant.

Diog. lo. Qui sint Crocodilitæ apud eundem. Cap. LV.

Quint. lo.

**Crocodilites
Crocodiline**

Pud Quintilianū eundē libro itē primo etiā de Crocodiline mentio fit: obscuro & ipso plerisq; ignotoq; vocabulo. Cæterū de hoc inuenimus apud Apthoniū græcū enarratorē Doxapatrē: quīs apd eū Crocodilites potius q̄ Crocodiline: qd̄ & verius puto. Verba ipsius ita latine interpretamur. Serra inquit: & Crocodilites sicuti est in ægyptiaca fabula. Mulier quæpiā cū filio secundū fluminis ripas ambulabat: ei Crocodilus filiū abstulit, redditurū dicēs: si verū mulier respōderet. Negauit illa fore vt redderetur: atq; ob id aequū aiebat reddi. Haftenus ille,

**Prion.
Serra.**

Moxq; idē, Crocodiliten inqt hęc ppositionē vocāt: Crocodili huius gratia, quā etiā πρίωνα idest Serrā vocari a græcis indicat. Adiuuat Lucian⁹ in dialogo cui titulus Vitarū vēditioēs: ita ferme Chrysippū loquentē inducēs: eiq; respōdētē quæpiā: qui se pfitēat emptorē. Considera igit ita. Est ne tibi filius? Quorsum istud? Si forte illū iuxta fluuiū errabūdū Crocodilus inueniat: rapiatq; de in redditurū polliceat cū verū dixeris: vtrū reddēdus ei videat nec ne: Quid eū sentire dices? Rem sane perplexā interrogas. Ex his vt arbitror: liquet etiā Crocodiliten sicuti supra Ceratinen, sophismatos esse parū explicabilis speciē: quo dialectici veteres: potissimūq; stoici vterentur. Quod gen⁹ eleganter Quintilianus exquisitas ambiguitates appellauit.

Cur gemino cornu Martialis dixerit in spectaculis: vbi de Rhinocerote, de q; tauris athiopicis. Cap. LVI.

Mart. lo.

Artialis epigrāma est in spectaculis: de Rhinocerote: cui⁹ extremi versus hi sūt. Nāq; grauem cornu gemino sic extulit vrsū:
Iactat vt impositas taurus in astra pilas.

**Tertullia:
ni laus.**

Rhinoceros

**Tauri æthi
opici.**

Domitius ita enarrat. Gemino inquit cornu forti & vehemēti. Vergilius. Gemino dētalīa dorso, Vel qm̄ Rhinoceros habet duo cornua: vt apd Pausaniā solū legi: quorū alterū insigni magnitudine ex naribus extat: alterū supne erumpit: exiguū: sed validissimū. Fateat sane Domitius apud vnū se Pausaniā legisse Rhinocerote duo habere cornua. Quid aut Pliniū: qd̄ Solinū: quid alios credimus vnū Rhinoceroti cornu tribuētis dūtaxat: an videlicet ignorasse oīs: qd̄ solus animaduertit Pausanias? Quid porro Septimio Florētī Tertulliano respōdebimus Christianorū oīm: quorū quidē latine opera extent: vt antiquissimo: sic ausim dicere in omni pene literatura diligentissimo: q̄ libro aduersus Praxēā tertio verba illa enarrās de vetere instrumēto, Tauri decor eius. Cornua vnicornis: cornua eius: in eis nationes ventilabit ad summū vsq; terra. Non vtiq; inqt Rhinoceros destinabat vnicornis: nec Minotaurus bicornis: & q̄ sequunt. Cæterū de eo Pausanias in Bœoticis meminit: neq; aut oīno Rhinocerotas duo habere cornua: nam hoc manifesto refelli poterat: sed tauros dicit esse in athiopia: qui rhinocerotes vocentur. ὅλι σφίσιρ ἐπ' ἀκρα τῆ ζινί. Sic em̄ illius verba sunt. ἐρ ἐνάσω κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτό & μέγα ἐπὶ δὲ τῆσ κεφαλῆσ & ἀρχη κέρατα ἔσιρ. Quoniā inquit illis in summa nare singulis vnicū cornu: tum aliud supra non magnū. Verū in capite: ne initio quidē cornua. Non igitur Pausanias aut insigni magnitudine alterū cornu: aut alterū ait esse validissimū. Quod ob id emiscitur fortasse Domitius: vt his facilius vrsū extolleretur. Neq; autē de Rhinocerote ipso sentit Pausanias: sed vt diximus de athiopico tauro: q̄ similitudine quapiā & ipse Rhinoceros a quibusdā vocabatur. Quare nos ita putamus exponendum Martialē: vt vrsū videlicet a Rhinocero

te cornu illo vnico elatū: eiecatūq; sentiat: graue gemino cornu: hoc est graue tauro futurum: cui sunt cornua gemina: vt cornu sit datiuū nō ablatiuū casus. Nā cū tauri pilas cornibus ad astra eue-
tilent: extollere vrsū tamen nō poterant graue gemino cornu: proptereaq; eum mirabilius q̄li-
bet vno cornu Rhinoceros extulit.

Quæ sint apud Suetoniū Tetraones: correctūq; erratū Plinianis exēplaribus. Cap. LVII.

Tetraones in Caligula Suetonii: quæ sint aues: omnino ignorat. Verba ipsius hæc
Hostia erāt phœnicopteri: pauones: tetraones numidica: meleagrides: phasianæ:
q̄ generatim per singulos dies immolarent. Caterū iuentu res erat haud difficil-
lis: nisi Plinianos in emēdatissimos haberemus codices. Nā qd̄ apud illū legimus
libro decimo historię naturalis: vbi de anseribus agit: Decet Erythrotaonas suos
nitor: absolutaq; nigritia. Hoc in illo vetustissimo Pliniano exemplari de Medicę
gentis bibliotheca publica: pene legit emēdate: videlicet vna tantū cōmutata lite-
ra: qualia multa in vetustis omnibus voluminibus interpolata vocabula. Nam cum ipsa quoq;
mendosissima plerisq; sint locis: vestigia tamē adhuc seruat haud obscura veræ indagādæ lectionis
q̄ de nouis codicibus ab improbis librariis prorsus obliterantur. In eo igit sic est. Decet et traonas:
vt si ordinē duarū primarū literarū inter se commutes: Tetraonas dissiultet. Quare ita apud illum
Politianus auctore legas. Decet tetraonas suos nitor: absolutaq; nigritia. In superciliis cocci rubor.
Alterū eorū genus vulturū magnitudinē excedit. Quorum & colorē reddit: nec vlla auis excepto
Strutochamelo: maius corpore implens pōdus, intantū aucta: vt in terra quoq; immobilis prehēn-
datur. Gignunt eas alpes: & septentrionalis regio. Hactenus ille de tetraonibus.

Tetraones.

Plinij locus

Strutochamelo
melus.

ASCEN.

Extitit, exortus est, emerisit, apparuit: monstrosa specie: sic & poeta: monstruosusq; hoim partus: Valla monstruosum pro-
bat, præter aliorū formādi legē. Valeſius: nūc Valerius: quo more parisiē. mulierculę r pro f & ptra sæpe p̄nunciant. Sa-
ne quod hic frequēter scribit Tarentus: putē scribendū Terentus, sicq; in alijs libris scriptū adnotauit: & origo quā Poli-
trianus affert, approbat p̄ scribendū: siue a terra siue a tetendo deducat: vnū tñ facit vt Tarentū dictū nō negē q̄ audi-
to oraculo Valeſius Tarentū vrbē petere cōstituit: s; potuit rusticus facile in sono a & e decipi: cū adhuc a gallis fere
indifferēter pronunciant: vsque adeo vt multi ne data quidē opa discrimen inter quā & quē indicare valeāt, nisi dicant
illud p̄ a hoc p̄ scribendum. Verū paulo post apud Martialē ter Tarentus legit. Cōcolorē. i. etiam atrā. Lectissimā: le-
ctos stratos: in quib; deorū simulacra vt quidā volūt sternebant: vt alij, opē petentes decubabāt. sicut & nūc ad scōrū
sepulcra & reliquias decubantes videmus. Salutis ergo. i. causa. Porro sextos. s. ludos. qui. s. ludj iterfuere. i. distātes fue-
re: octogesimo tertio anno: forte legas rectius octoginta tris annos. Sed mirū eundē bis saltasse tanto intersitio: cū non
saltauerint pueri. Citra vlla fastigia. i. apices accentuum notas.

Origo & ritus ludorū Secularium: prætereaq; ad id alia: citatumq; eo Sibyllę oraculum:
mox & obiter explicata quedā: rursusq; alia refutata non inutiliter. Cap. LVIII.

Rit arbitror operæ precii colligere hic etiā seculariū ludorū originē: causamq;
nois: & itē quot annorum interiecto spatio: quotiesq; facti: quo ritu: quibusq; deis
celebrati. Nam & res est ipsa per se cognitu nō indigna: cui studiū modo sit vllū
vetustatis: & ad intelligendos poetarū locos nōnullos ingens attulerit adiuuen-
tum. Quū igit bellū inter se Romani Albaniq; gererēt: & vtraq; in procinctu iā
staret acies: extitit repente quidam monstrosa specie: pelle amictus furua: vocife-
rans iubere Dite patrē: deamq; Proserpinam: fieri sacrū sibi priusq; præliū com-
mitteretur. Quo perterrefacti viso Romani: p̄tinus aram sub terra edificarunt: & statim sacrificio
facto: pedum. XX. aggere contexerunt: vt esset omnib; præterq; Romanis ipsis ignorabilis. Sed em̄
euenit: vt Valeſius Valeſius: vnde nomen & origo Valeriæ familiæ: clarissimus in gente Sabina:
& locuples homo, rusticæ vitæ: arā hanc quā dixim; ita diuinitus inuenerit. Erat ei nem; ante vil-
lam proceris maxime arboribus: quæ statim fulminæ icte: conflagrarunt. Nec multo post filii duo
& filia correpti pestilentia morbo: ad desperationem vsq; medicorum laborabant. Cum sese igitur
laribus familiaribus aduoluens pater: pro liberorum salute: suum: matrisq; puerorum capita deuo-
ueret: vox e nemore: quod tactum de cœlo, statim audita: saluos fore eos spondens: si Tiberi ad Ta-
rentum peruecti: calfactam Ditis & Proserpinæ foco de fluuio ipso biberent aquam. Quoniam ve-
ro longissime abesse Tarentum scilicet in extrema lapygia: nec proxime eam urbem reperiri Tibe-
rim vllum fluuium sciebat: spem sibi deterrimam fingeat: etiam inde territus: q̄ inferarum potis-
simum vox illa potestatum meminisset. Sed impositos nihilo secius in lincrē filios: Hostiam pergēs:
mox ad Campi Martii regionem deuexit: ibi recreare sitientes: & astu febriq; laborantes desiderās
qua placidissime annis labitur: exponit in ripa ægrotos: ac dum tumultuariam sibi tegeticulā cō-
cinnat: extincto igniculo: admoneē a gubernatore petendum potius Tarentum (nam ita locus in
proximo vocabatur) etenim sumum sese illuc aspiceret. Tum vero latior audito Tarenti nomine

Secularium
ludorū ori-
go.

Demonum
prestigia.

Valeſius
Valeſius.

Tarentus.